

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. D. w J.
o ustalenie nieistnienia uchwał ewentualnie uchylenie uchwał,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2021 r.,
skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. J. wniósł o uchylenie: uchwały nr 1/(...) z 30 marca 2015 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania zarządu za rok 2014 Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. (...) w J., uchwały nr 2/(...) z 30 marca 2015 r. w sprawie

dyspozycji salda na zaliczce A, uchwały nr 3/(...) z 30 marca 2015 r. w sprawie dyspozycji salda na zaliczce A w hali garażowej, uchwały nr 4/(...) z 30 marca 2015 r. w sprawie udzielenia absolutorium zarządowi wspólnoty za rok 2014, uchwały nr 5/(...) z 30 marca 2015 r. w sprawie przyjęcia Planu Finansowo - Gospodarczego na rok 2015 w części naliczania kosztów nieruchomości wspólnej - zaliczka A w pozycji 12 - instalacja liczników pomiarowych w kotłowni - zwrot na fundusz remontowy w kwocie 3.769,92 zł.

Wyrokiem z 12 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo.

Wyrokiem z 24 czerwca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego, w ten sposób, że: uchylił uchwałę nr 1/(...) z 30 marca 2015 r. w zakresie w jakim obejmuje ona rozliczenie hali garażowej; uchylił uchwałę nr 2/(...) z 30 marca 2015 r. w zakresie dotyczącym przekazania kwoty 1749,68 zł na pokrycie „nadwyżki kosztów nad przychodami na zaliczce A hali garażowej”; uchylił uchwałę nr 3/(...) z 30 marca 2015 r. w całości; uchylił uchwałę nr 5/(...) z 30 marca 2015 r. w części dotyczącej kosztów utrzymania hali garażowej i zaliczki na poczet kosztów utrzymania tej hali (pkt 1) oraz oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2).

W skardze kasacyjnej powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występuje potrzeba wykładni zakresu stosowania przepisu art. 45 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

W ocenie powoda skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie naruszenia: art. 201 k.c. w zw. z art. 22 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali; art. 199 k.c. w zw. z art. 29 ust. 2 i art. 30 ust. 2 pkt 3 u.o.w.l.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r.,

II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z 28 marca 2007r. II CSK 84/07, z 11 stycznia 2008 r. I UK 283/07 i z 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego

wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższe przesłanki nie zostały wykazane.

O rzeczywistych rozbieżnościach w judykaturze można zatem mówić tylko wówczas, gdy brak zgodności rozstrzygnięć dotyczy takich samych lub bardzo zbliżonych stanów faktycznych, co skarżący powinien wykazać powołując przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17). Rozbieżności w orzecznictwie uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można utożsamiać z wielokierunkowością stosowania prawa, uzasadnioną bogactwem różnorodnych stanów faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29). Jednak we wniosku skarżącego nie wykazano istnienia rzeczywistych rozbieżności w orzecznictwie.

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzają się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia popełniono uchybienia w zakresie stosowania prawa, które miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. Uzasadnienie wniosku stanowi w istocie próbę zaangażowania Sądu Najwyższego do kolejnej weryfikacji instancyjnej prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.